

Úton...

Ismét utazom.

A vonatablakon át eltörpülnek a nagyváros magas épületei, átadják helyüket a kültelki házaknak, a szántóföldeknek, a mezőknek. Egy idő után a sporttáskából előkerül a könyv, mintha eddig nem illett volna elővenni, de csak taláalomra ragadok ki néhány szakaszt. Már a találkozóra gondolok és furcsa, de fogalmam sincs, mi fog ott történni. Pedig tudom. Mindig tudom. Minden nyáron három nap, már nyolcadik éve. Ezt összeszópórolom anyagilag és lelkileg, a közbeeső időben készülök is rá. Mert év közben is történnek a dolgok.

Tudom, hogy hová megyek. Városból városba. Emberek közül emberek közé. Szükségem van erre?

Keresem a választ, de sohasem találom. Suhan a táj az ablakon kívül, nincs idő megragadni a részleteket, csak azokat, melyek egy-egy állomásnál megállapodnak néhány percre. Akkor tisztábban látszanak.

Megállapodni megyek ezen a kattogó vonaton évente egyszer. Találkozóra, ahol mostanában százegynéhány ember összejön. Nemigen számít a távolság, az országhatár sem, az otlétünket jó előre jelezzük levélben, „emil”-en, telefonon.

Kattog a vonat. Elhagyja a félutat jelző várost. A gondolatok átsuhannak a senkiföldjén és már ott járnak az ismerős helyen, plakátok, táblák, üdvözlések, rég látott ismerősök között: gyerekek, ez egy fantasztikus találkozás megint. A tudományos-fantasztikus téma gondolata szélsőséges véleményeket szülhet, szül is, csakhogy itt ezekről szó sincs.

Évente egyszer el kell mennem Salgótarjánba, hogy a nyári HungaroConon újra és újra eloszlassam a kétségeimet és megerősödjek meggyőződésemben. Jól hangzana, hogy „egyre növekvő izgalommal” érkezem, csakhogy ez sem így van. Egyre növekvő nyugalommal érkezem. Hiszen itt is itthon vagyok. A salgótarjáni „Művház” József Attila nevét viseli, szinte karnyújtásnyira magasodik előttem, de mielőtt bemegyek, leülök még egy kicsit a parkba. A homlokzaton transzparens lengedez, ez a három nap a miénk. Segít a város. És még sokan.

Aztán már odabent. Szobafoglalás, egyebek: az egész egy pillanat műve. Párhuzamosan futó programok „ahogy tetszik” alapon, puszi, ölelkezés: a magyar science-fiction világa vesz körül, hiszen a falakról festmények, grafikák figyelnek bennünket – az idei képzőművészeti pályázatra érkeztek –, a „könyvpiac” már teljes gőzzel működik, az első percekben kell szert tenni a ritkaságokra, hiszen a fantasztikus irodalom hatalmas, szinte összegyűjthetetlen.

A lépcsőkön, a termekben, a társalgóban hétköznapi embereknek látszó alakok mozognak. Aki most itt megy el, mellettem, festő és grafikus. Látom, hogy idén is hozott képeket. Csak intünk, majd később köszönünk, tudomásul vettük, hogy itt vagyunk. Majd... Amott, aki épp egy fénymásolt dosszié fölött mereng, csillagász – még átfutja a délutáni előadás anyagát. Hárman-négyen gépelt papírokat cserélgetünk, novellák, egyéb írások cserélnek gazdát, köztük képes is. Népszerűsítjük a

science-fictionot, hiszen ez ott van a mindennapjainkban, csak meg kell találni a hangját. Az a nagydarab, mackós ember az örökké fürkésző szemekkel fizikus, térkutatással foglalkozik. Jó, hogy itt van, tavaly nem jött. A fotelbe süppedő ember író, szekérderéknyi könyvet kapott dedikálásra. Furcsa, de közben szintén írókkal beszélget, akiknek fantasztikus témájú írásaival gyakran találkozni a nyomtatott és elektronikus sajtóban. Kéziratok találnak kiadóra – a kiadó is itt van –, ötletek nyernek formát, problémák oldódnak meg és ígéretek hangzanak el.

Feszült és nyugodt arcok. Még várunk valakit. Százegynéhányan vagyunk már, de még mindig várunk valakiket.

Rövid megnyitó után, ahol semmi sem „hivatalos”, a csillagász tart előadást. Minden jelenet színe elüt a hétköznapitól. A trikókon kitűzött lapocskák, hogy kik vagyunk, hová tartozunk. Egy pozitív skarlát betű. Hogy megkereshessek valakit, akit csak névről ismerek és megtaláljanak engem is. Úton vagyunk. Mindenkiel „találkozni” lehetetlen, a salgói hegyek között csupán három nap adatik és az idegyűjtött gondolatok évmilliókat ölelnek át múltban és jövőben. Ez meglehetősen megrázza az átlagembert: a pszichológiai témáról szóló előadáson kiderül, hogy voltaképp mi is az.

Néha megjelenik egy-egy elektromos táltos és ürügygyász, de másnap hazautaznak. Másra számítottak. Az űrkutatásról szigorúan tényszerű alapon, a nanotechnológiáról tudományos szinten hallhattak előadást. Az UFO-mágus itt hoppon marad. Nemigen akarunk neki szobrot állítani, inkább az előcsarnokban elhelyezett kisplasztikákban gyönyörködünk. Az alkotók tavalyi munkáit is ismerjük, látszik, merre tartanak az úton. Szépek, jó közöttük mozogni.

Avana. A fantasztikus birodalom neve, melyet Zsoldos Péter író-zenész álmodott meg. Ő eltávozott közülünk. De Avana utcáin sokan élünk és járjuk az utat. Ki-ki a saját lépéseivel.

Évente egyszer megállapodunk. A hajnalig tartó beszélgetésekért. Hogy egymás szemébe nézzünk. Mint egyazon pillanatban születettek, akik talán sohasem találkoznak, de összeköti őket a perc.

